

Hồi 105

Tiếng Nhạc Ghê Hồn

T

Hồng Linh đạo trưởng chỉ cười chứ không đáp.

Tô Bằng Hải tuyên bố:

- Trừ Đoạt Hồn Ải ra, trong phạm vi mười mấy cây số đã có người nấp giữ. Các vị có gan thì cứ tiến tới sẽ biết !

Dừng một lát, Tô Bằng Hải nói tiếp:

- Bắt đầu từ giờ phút này chúng ta có thể tự do sử dụng bất cứ những ám khí nào, hay những thủ đoạn gì miễn giết được đối phương là tốt, không có một quy luật nào ràng buộc chúng ta nữa.

Dứt lời vung gậy lên ra hiệu, tức thì các cao thủ Thiên Long Bang đều lui vào mấy con đường sơn cốc. Chúng đã âm mưu bố trí trước rồi, nên lui rất mau lẹ. hỉ chớp mắt tất cả đều mất dạng, chỉ còn Tô Bằng Hải đứng ngang nhiên ra vẻ hiu hiu tự đắc.

Các cao thủ Cửu đại môn phái không ngăn cản được các cao thủ của Thiên Long Bang vì họ rút lui mau lẹ quá nên lập tức rút gươm nhảy tới bao vây Tô Bằng Hải.

Tô Bằng Hải trợn mắt tiết ra một luồng nhõn quang như điên ngạo nghễ cười:

- Trừ ba con đường sơn cốc này, các cao thủ của các môn phái đừng hòng đi con đường nào khác nữa vì chúng ta đã cắt đứt cả rồi. Tuy các người muốn phân tán mà ra hay họp sức mở huyết lộ mà ra cũng được. Bất cứ nơi nào chúng ta sẵn sàng nghinh chiến.

Quả thật như thế, trong phạm vi hơn mười cây số đều đã bị phá hoại, những con đường đi thành hố sâu hay chạm bẫy. Ngoài ra thì núi đá chất chồng cao vút khó mà thoát ra được.

Tô Bằng Hải cười ha hả nói:

- Thôi quý vị đã thông cảm rồi thì lão phu xin phép đi trước.

Nói xong, lão vung Long Đầu Trượng đi ra.

Thiên Hồng đại sư đưa ngang cây thiết thiền trượng ráng sức đỡ ra. Tô Bằng Hải lộn mình qua một hướng khác, tay trái vận công Cán Nguyên Chỉ nạt lớn:

- Người nào muốn tiếp thử một chiêu Cán Nguyên Chỉ của lão phu.

Cây Long Đầu Trượng đánh ngang bữa dọc xông thẳng ra ngoài, còn Cán Nguyên Chỉ thì toan đâm tới thật nguy hiểm. Ai nấy đều biết rõ tầm nguy hiểm của Cán Nguyên Chỉ nên

không dám đỡ, phải tránh qua hai bên. Mấy người chậm hơn bị cây Long Đầu Trượng đánh bay binh khí trên tay.

Thông Linh đạo trưởng quát kiếm chạy qua muốn chặn đường đi của Tô Bằng Hải. Đột nhiên nghe một tiếng cười dài, Tô Bằng Hải đã nhảy lên không trung, dùng Bát Bộ Lăng Không bay rất nhẹ nhàng vọt qua đầu các cao thủ như điện chớp.

Thông Linh hét to, nhắm không trung đánh ra một chiêu Thân Vân Đoạn Tuyệt.

Tô Bằng Hải rút gậy đập cây kiếm của Thông Linh. Nhanh như chớp Thông Linh rút kiếm về lách qua một bên chém ngang qua cặp chân Tô Bằng Hải. Tô Bằng Hải phải thu gậy về biến một chiêu Tống Môn Đưa Nguyệt đỡ lại cây kiếm ấy.

Kiếm gậy chạm nhau phát ra tiếng keng. Sức gió của kiếm đẩy thân người Tô Bằng Hải lên cao thêm ba thước, còn Thông Linh bị gậy ép ngồi thừ dưới đất.

Thừa cơ hội ấy lão phóng mình hơn ba trượng, các cao thủ Cửu đại môn phái muốn công thêm nữa cũng đã muộn.

Tô Bằng Hải lướt mình vào con đường chính giữa biển mắt.

Tùng Mục đạo trưởng vung kiếm chạy theo đuổi vào núi. Thoạt nghe Thiên Hồng đại sư gọi lớn:

- Tùng đạo huynh ! Xin tạm dừng bước.

Tùng Mục đạo trưởng đứng lại hỏi:

- Đại sư có gì chỉ giáo ?

Thiên Hồng đại sư cau mày nói:

- Đạo huynh lại nóng nảy như thế sao ? Ta nên biết rằng Thiên Long Bang muốn tiêu diệt Cửu đại môn phái chúng ta. Đã mười năm nay chúng đã dày công xây dựng chốn này thì ba cái hố kia đâu có phải tầm thường, sao đạo huynh không cẩn thận?

Tùng Mục đạo trưởng đáp:

- Việc đã đến nỗi này chúng ta chỉ còn hợp lực choảng cho chúng một phen, dù sanh dù tử chúng ta cũng không thể sợ sệt mà lùi bước.

Siêu Trần đại sư phụ hoạ:

- Đúng vậy ! Cuộc thế bây giờ chỉ có cách liều sanh tử với chúng mà thôi...

Thiên Hồng phân tách:

- Các cao thủ của Thiên Long Bang phần đông núp trong ba đường này sẵn sàng hại lén chúng ta. Nếu chúng ta vội vàng xông vào thì chắc chắn lâm mưu chúng rồi. Lão nạp vẫn biết ngoài con đường hố này không còn lối nào khác nữa. Nhưng trước khi hành động chúng ta cần phải tập trung ý chí mưu tính trước để khỏi ân hận về sau.

Thông Linh đạo trưởng tán đồng:

- Ý kiến của đạo sư bản đạo rất khâm phục. Chúng ta cần phải tính trước rồi mới thi hành.

Thiên Hồng đại sư than thở:

- Các cao thủ trong Cửu đại môn phái đã cử bản tăng đứng ra lãnh trách nhiệm chỉ huy nhưng nay đã đến giai đoạn gay go. Lão nạp nhận thấy cần phải bầu cử một hội đồng chỉ đạo để có thể sáng suốt hơn. Xin quý vị đạo huynh chỉ giáo.

Quần hùng nghe Thiên Hồng đại sư nói vậy, đồng thanh nói:

- Đại sư đức cao vọng trọng, xin mời phát lệnh. Chúng tôi tuyệt đối tuân theo.

Thiên Hồng đại sư quay nhìn Côn Luân Tam Tử cười nói:

- Mời ba vị đạo trưởng dẫn môn hạ đệ tử mở đường đi trước. Nhưng nếu gặp nguy hiểm thì không được nóng nảy xông vào, cần phải dò xét địch tình, nắm chắc phần thắng trong tay mới hành động.

Thông Linh đạo trưởng nói:

- Bản đạo cùng bốn sư đồ xin tuân lệnh của đại sư.

Thiên Hồng đại sư ngạc nhiên sửng sốt vì đệ tử môn hạ của Côn Luân phái gồm sáu người thế sao Thông Linh đạo trưởng chỉ thừa nhận có bốn người thôi ? Tuy vậy, nhưng đây là việc riêng của phái Côn Luân nên Thiên Hồng đại sư không dám xen vào chỉ nhìn Mã Quân Vũ và Lý Thanh Loan một cái rồi quay qua nói với Siêu Trần và Siêu Huệ phái Nga Mi:

- Phiền hai vị đại sư lựa ra hai mươi tên cao thủ để bảo vệ hai vị Chứng Môn đã bị thương là Đỗ Duy Sinh và Hạ Vân Phong.

Nói đến đây ông ta thở ra một hơi náo ruột rồi nói:

- Phía trước xem ra rất nguy hiểm, lão nạp thiết tưởng hôm nay không nên đánh vội. Lão nạp muốn chữa thương cho hai vị một lúc, tuy không bình phục hẳn nhưng cũng có thể thuyên giảm phần nào. Không biết các vị nghĩ sao ?

Vừa dứt lời Thiên Hồng bước thẳng qua chỗ nằm của Đỗ Duy Sinh và Hạ Vân Phong. Các vị Chứng Môn nhân của các môn phái cũng tiếp tục theo sau.

Đỗ Duy Sinh nằm thim thiếp, mặt mày trắng dợt, đôi mắt nhắm nghiền, hơi thở yếu ớt.

Thiên Hồng đại sư, Huyền Thanh đạo trưởng và Tĩnh Huyền đạo trưởng cúi xuống xem xét bệnh tình một lúc.

Thiên Hồng lắc đầu than rằng:

- Cán Nguyên Chỉ của Tô Bằng Hải thật là kinh khủng. Nội công của Đỗ, Hạ nhị huynh tinh thông như vậy mà có thể bị thương đến nội phủ. Hèn chi hắn đã giết hại vô số võ lâm trong giang hồ để làm chủ Thiên Long Bang.

Huyền Thanh đạo trưởng chuẩn mạch một lúc rồi nói:

- Bần đạo xem nhị vị chưa đến nỗi bị thương đến nội phủ. Tuy thế các kinh mạch bị rung động nhiều nên huyết khí vận hành sai lạc, do đó việc chữa chuyên không thể một thời gian ngắn mà lành được.

Thiên Hồng đại sư gật đầu:

- Đạo huynh nói rất đúng. Bần tăng cũng cảm thấy huyết khí của hai vị hư nhiều, nếu cố công chuyên chữa may ra không chết cũng bị tàn tật. Có lẽ tương lai sẽ không thể nói đến võ công nữa.

Tĩnh Huyền đạo trưởng nói:

- Đỗ, Hạ hai huynh đã dày công tu luyện trên mấy mươi năm rồi. Theo lão phu thì chỉ cần có năng lực chữa trị sẽ không đến nỗi như đại sư tưởng đâu.

Nói đến đây Tĩnh Huyền nghĩ một lát rồi nói:

- Bây giờ ta phải dùng nội công tiếp trợ cho bệnh nhân, để bệnh nhân có thể tự sức vận công điều dưỡng, thì chắc chắn bệnh tình không thể tăng thêm được. Chờ khi thoát được vòng vây ta sẽ tìm cách sau.

Thiên Hồng đại sư thấy Tĩnh Huyền im lặng đưa mắt nhìn đằng xa ra chịu suy nghĩ, liền nói:

- Nghe tiếng đạo huynh y học tinh thông, đạo huynh có cách gì chữa gấp được không ?

Tĩnh Huyền từ từ đáp:

- Bệnh tình quá trầm trọng nên bần đạo đâu dám, bần đạo chỉ có ý kiến là dùng công lực của chúng ta để tiếp vận cho bệnh nhân rồi bần đạo sẽ có cách...

Nói đến đây Tĩnh Huyền thò trong bụng lấy ra một cái bình nhỏ nói:

- Trong bình này là thần đơn bí truyền của Võ Đang chúng tôi. Tuy không phải là linh dược hãn thế nhưng nó cũng có thể giúp được phần nào. Trước hết cho mỗi người uống một viên rồi chúng ta mới dùng bốn thân công lực giúp cho hai vị đánh thông kinh mạch bị thương.

Huyền Thanh đạo trưởng hỏi:

- Bần đạo nghe tiếng thần đơn của quý phái đã lâu, là thánh dược chữa nội thương tài giỏi. Trong võ lâm ai ai đều quý kia mà !

Tĩnh Huyền đạo trưởng lắc đầu:

- Thần đơn này chỉ có thể chữa những bệnh nhẹ, còn trọng bệnh như hai vị đạo huynh này thần đơn chỉ có công dụng là giúp cho nội lực người chữa đánh thông huyết mạch, làm cho huyết khí điều hoà, cơ năng chóng hồi phục mà thôi.

Thiên Hồng đại sư quay lại nói với mười tám đệ tử:

- Các người phân làm bốn người một đôi canh giữ ba con đường hố dừng để người trong Thiên Long Bang đi ra. Đồng thời phải đi tuần tứ phía, khi thấy có hành động gì khả nghi lập tức báo cho chúng ta biết.

Mấy tên đệ tử cúi đầu tuân lệnh rồi chia ra mười hai người giữ miệng hố còn bao nhiêu tuần tiểu bốn phía.

Thiên Hồng đại sư thấy bốn đệ tử canh giữ cẩn mật bèn tuyên bố lớn:

- Mời các vị đạo huynh ngồi im để an dưỡng tinh thần.

Các cao thủ y lời ngồi xuống tịnh dưỡng, nhưng các Chưởng Môn còn lo lắng nên cất ra mỗi phái hai cao thủ tự động đến canh giữ miệng hố.

Tùng Mục đạo trưởng nói:

- Thiên Long Bang tổ chức ra cuộc đấu kiếm là tạo cơ hội để chúng ta rửa hận và cũng là dịp để Cửu đại môn phái chúng ta đoàn kết. Nếu sau này tiêu trừ được chúng, thoát khỏi nơi này, Cửu đại môn phái chúng ta sẽ tránh khỏi sự tranh giành lẫn nhau.

Thiên Hồng đại sư cười đắc chí:

- Đạo trưởng nói đúng đấy ! Sau trận sát kiếp này chắc chắn sẽ giải được nạn đao kiếm một thời gian không ít.

Tĩnh Huyền đạo trưởng mở nắp bình đổ ra rất nhiều hạt đơn dược màu trắng chỉ lớn bằng hạt đậu chia đều bỏ vào miệng hai vị.

Huyền Thanh đạo trưởng kê tai nói nhỏ với Thông Linh đạo trưởng:

- Sau khi chúng ta về Kim Đỉnh Phong, phải cố tâm tập luyện Truy Vân Thập Nhị Kiếm để khỏi hổ thẹn với môn hạ đệ tử của mình.

Thông Linh đáp:

- Ý kiến sư huynh thật đúng tâm lý của đệ !

Bỗng nhiên trên không trung một con hạc to bay đến và đảo vòng quanh Đoạt Hồn Ải.

Con hạc to lớn này thật hiếm có, các cao thủ võ lâm đều ngược cổ lên xem.

Bỗng Lý Thanh Loan reo to:

- Vũ ca ! Linh hạc Huyền Ngọc của Đại tỷ tử kia kìa...

Ai nấy đều ngạc nhiên nhìn nàng.

Mã Quân Vũ đáp nhỏ:

- Đúng đấy ! Chính là Huyền Ngọc...

Nhưng hàng trăm con mắt đều đổ dồn tới làm Mã Quân Vũ bỗng đỏ mặt và im lặng không nói nữa. Lý Thanh Loan ngược lên khế kêu con linh hạc, ngoắc vài cái.

Con hạc to lớn kia tai mắt rất minh mẫn, một tiếng gọi nhỏ, một hành động nhỏ của Lý Thanh Loan hẳn đều nghe thấy. Nó lập tức hạ xuống bên mình Lý Thanh Loan.

Đứng trước một số đông, con linh hạc không chút sợ hãi, đứng bên Lý Thanh Loan một lát rồi cất cánh bay đi.

Các cao thủ đang lo lắng cho cuộc hỗn chiến sắp đến lại thấy con hạc kia bay đi một cách bình yên nên lấy làm lạ.

Lý Thanh Loan nhìn theo con hạc một lúc rồi quay lại nói nhỏ với Mã Quân Vũ:

- Huyền Ngọc đến rồi thì chắc Đại tỷ tỷ cũng sẽ đến đây bây giờ. Lâu quá rồi mà không gặp tỷ tỷ, muội nhớ lắm !

Mã Quân Vũ thấy Thông Linh đạo trưởng và Ngọc Chánh Tử đang nhìn chăm chăm mình, nên không trả lời câu nói của Lý Thanh Loan, chỉ “ừ” một tiếng thôi.

Lý Thanh Loan không để ý đến ai cả, nghiêng đầu vào vai Mã Quân Vũ thở thê:

- Bản lĩnh của Đại tỷ tỷ cao cường nhất. Nếu tỷ tỷ mà giúp chúng ta thì lo gì mà không phá được bọn Thiên Long Bang?

Mã Quân Vũ cau mày nói:

- Loan muội đừng nói vớ vẩn. Huynh thấy nên nghỉ một lát để điều dưỡng tinh thần. Có lẽ lát nữa đây sẽ có trận ác chiến.

Lý Thanh Loan cười cười không nói nữa, chỉ nhìn xem Thiên Hồng đại sư và mấy người đang ngồi xếp bằng bên hai vị thọ thương để tiếp vận công lực.

Tĩnh Huyền đạo trưởng lấy tay chặn trên ngực Đỗ Duy Sinh. Thiên Hồng đại sư điểm vào lưng Hạ Vân Phong. Một lát sau hai người hơi rướm mồ hôi.

Trên khoảng đất rộng tứ bề im lặng, không một tiếng chim kêu.

Các võ công cao thủ đều ngồi yên tịnh dưỡng. Chỉ có Lý Thanh Loan vươn đôi mắt bồ câu nhìn qua ngó lại.

Bỗng nhiên Hạ Vân Phong công lực tinh thâm hơn, nhờ có hộ thân công khí, nên ông ta tỉnh dậy trước. Hạ Vân Phong như tỉnh mộng, mắt mở to nhìn tứ bề rồi toan đứng dậy bước đi.

Thiên Hồng đại sư nói nhỏ:

- Hạ đạo huynh thương thế chưa lành. Tốt hơn là lúc này không nên cử động thân mình !

Hạ Vân Phong trút một hơi thở khoan khoái, rồi đứng dậy quay lại chấp tay trước mặt Tĩnh Huyền thưa:

- Cảm ơn đạo huynh cứu mạng !

Võ Đang Chưởng Môn nhân Tĩnh Huyền đáp:

- Hạ đạo huynh công lực tinh thông, bản đạo chỉ là...

Hạ Vân Phong tiếp:

- Nếu không có đạo huynh cứu, bản đạo đâu có thể sống nổi.

Hạ Vân Phong có cang khí hộ thân. Tuy bị Cán Nguyên Chỉ của Tô Bằng Hải đã thương, nhưng chỉ là huyết khí bị chấn lưu và nội phủ chỉ bị rung động mà thôi. Được Tĩnh Huyền đạo trưởng dùng bốn thân nội lực đem chân khí bồi đắp lại đơn điền và lưu hành huyết mạch. Do đó huyết mạch chảy động, bách huyết lưu thông, cơ thể hoàn toàn như xưa.

Còn Đỗ Duy Sinh và Đằng Lôi vì không có cang khí hộ thân nên bị trọng thương hơn. Thiên Hồng đại sư đã dùng nội công Thôi Cung Quá Huyết để cho hoạt khai các yếu huyết rồi vận dụng nội lực yểm trợ đơn điền.

Thiên Hồng đại sư nội công không kém Tĩnh Huyền nhưng vì Đằng Lôi thương thế quá nặng, chưa có thể tỉnh dậy ngay được. Chỉ thấy Đằng Lôi từ từ mở mắt ra nhìn Thiên Hồng đại sư một cái rồi từ từ nhắm lại.

Thiên Hồng đại sư nhận thấy thần sắc của Đằng Lôi, đoán biết không thể nằm ba hôm có thể dưỡng lành được. Lập tức thêm mấy phần nội lực, lấy thêm chân khí, tức thì một luồng nhiệt lưu từ sáu huyết chạy lên cánh tay, nhập vào chưởng tâm của Đằng Lôi.

Đằng Lôi cảm thấy luồng nhiệt lưu chạy vào Mạng Môn huyết ra sau lưng rồi nhập vào nội phủ, tức thì huyết mạch lưu hành thông suốt.

Lần thứ hai Đằng Lôi mở mắt nhìn Thiên Hồng đại sư nói:

- Cảm tạ đại sư cứu giúp ! Tuyết Sơn phái quyết không đội trời chung với Thiên Long Bang.

Thiên Hồng đại sư cười nhẹ:

- Đằng huynh chớ nên tức giận, hãy nhắm mắt an dưỡng thêm một lúc nữa đã !

Đỗ Duy Sinh lúc bấy giờ đã tỉnh dậy, thấy Huyền Thanh đạo trưởng mồ hôi toát ra ướt cả áo, biết Huyền Thanh đã ra tay cứu mình bèn hối hận than thầm:

“Mấy hôm nay ta có hành động đối lập với Côn Luân phái, nhưng Huyền Thanh không chút chi hận. Thật đáng phục cho lòng quân tử của phái Côn Luân.”

Nghĩ như thế, lão muốn ngồi dậy để tỏ lời tạ ơn. Ngờ đâu thương thế chưa lành hẳn, Đỗ Duy Sinh cảm thấy nội phủ đau nhức. Tuy thế ông ta vẫn còn ỷ vào sức mạnh lúc bình thường nên cố gắng vươn mình lên nhưng không kết quả.

Huyền Thanh đạo trưởng vỗ vai khuyên nhỏ:

- Đỗ huynh ! Hãy nhắm mắt điều dưỡng thêm đã. Với nội công tinh thông của huynh, sẽ có thể bình phục ngay...

Đỗ Duy Sinh mỉm cười và vâng lời nhắm mắt điều dưỡng.

Thiên Hồng đại sư lựa hai người võ công cao nhất của phái Tuyết Sơn và Hoa Sơn giao cho nhiệm vụ săn sóc Đằng Lôi và Đỗ Duy Sinh, thường xuyên điểm các huyệt để phòng khi ác chiến khỏi bị kinh động có thể trở bệnh lại.

Côn Luân Tam Tử thấy Thiên Hồng đại sư gọi hai đệ tử để coi giữ bệnh nhân, đoán biết sắp vào hố, liền hỏi:

- Đại sư chuẩn bị vào hố ?

- Đúng !

- Lúc nào ?

- Ngay bây giờ !

Côn Luân Tam Tử không hỏi thêm lời nào nữa, rút trường kiếm lập tức bước đi trước vào hố.

Hoàng Chí Anh chạy đến nói nhỏ với Mã Quân Vũ.

- Mã sư đệ ! Mau mau theo sư trưởng vào hố !

Dứt lời liền rút kiếm chạy theo.

Mã Quân Vũ nói nhỏ với Lý Thanh Loan:

- Muội đi bên mặt, huynh đi bên trái để hộ vệ ba vị sư trưởng.

Lý Thanh Loan gật đầu mỉm cười chạy lên trước.

Thiên Hồng đại sư gọi Tùng Mục đạo trưởng và Thìn Nguyên Thông đến dặn rằng:

- Mời hai vị đem môn hạ và đệ tử phân làm hai đạo theo sau tiếp ứng.

Giờ phút quyết liệt sắp bắt đầu.

Các cao thủ Cửu đại môn phái đều cảm phục Thiên Hồng đại sư, nên chuẩn bị sẵn sàng chờ lệnh ra tay hành động.

Thiên Hồng đại sư bước tới đứng giữa các anh hùng trịnh trọng tuyên bố:

- Các cao thủ Thiên Long Bang không đánh mà lại rút lui vào hố. Có lẽ trong hố đã sắp đặt quy mô. Bần tăng không có kỳ tài nên không dám đoán trong hố sắp đặt những gì...

Dừng một lát Thiên Hồng nói tiếp:

- Để khỏi phân tán lực lượng. Bần tăng muốn tất cả đại môn phái chúng ta cùng đi vào một đường hố. Các vị đạo huynh có cao kiến nào khác xin cho biết.

Tất cả đều đồng thanh:

- Chúng tôi xin tuân lệnh của đại sư và không có ý kiến nào khác hơn.

Thiên Hồng đại sư hợp chưởng rồi rút cây thiết thiền trượng giơ lên trời nói:

- Nếu vậy bần tăng xin lấy tư cách người lãnh đạo Cửu đại môn phái để chống lại Thiên Long Bang cục xin có đôi lời:

“Thưa quý vị, Thiên Long Bang muốn tiêu diệt Cửu đại môn phái chúng ta. Chúng đã chuẩn bị mười năm, nay quyết lừa chúng ta vào nơi này để ra tay độc thủ. Vậy sau khi vào hố, xin quý vị tạm thời gác bỏ những xích mích ty hiềm nhỏ nhen, quyết một lòng đồng sanh đồng tử, giúp đỡ lẫn nhau, để phá cho kỳ được Thiên Long Bang, rửa mối hận chung cho Cửu đại môn phái.”

Các cao thủ đồng rút gươm ra và hô lớn: “Quyết đồng sanh đồng tử”, rồi lần lượt đi thẳng vào hố.

Lúc bấy giờ Côn Luân Tam Tử đã xông vào trong hố. Hoàng Chí Anh theo sát sư phụ, Mã Quân Vũ và Lý Thanh Loan mỗi người một bên.

Thiên Hồng đại sư tay nắm thiết thiền trượng, đem theo mười tám đệ tử và các anh hùng tuân tự theo sau. Tất cả đều đuổi theo phía sau Côn Luân Tam Tử.

Đi sâu vào trong hố gần hai trượng vẫn không chút gì động đậy.

Thông Linh đạo trưởng nói với Huyền Thanh đạo trưởng rằng:

- Tại sao không có gì đáng khả nghi cả. Không lẽ Tô Bằng Hải trốn đi rồi sao ?

Nói vừa dứt lời thấy phía trước bay ra năm thiếu nữ mặc áo năm sắc khác nhau. Mỗi người nắm trong tay một thứ nhạc khí, lưng đeo bảo kiếm.

Thông Linh xem rõ năm màu sáo của các thiếu nữ này hợp với năm màu cờ của Thiên Long Bang, Hồng, Huỳnh, Lam, Bạch, Hắc.

Năm thiếu nữ này khi bay ra đường sắp thành chữ nhất không tiến lên bước nào nữa. Có lẽ họ quyết cản đường đi.

Thông Linh đạo trưởng hét to:

- Chớ vô lễ ! Hãy dang ra cho chúng ta đi...

Vừa dứt lời quát liếm xông ra.

Huyền Thanh đạo trưởng cản lại:

- Chưởng Môn chớ nóng nảy !

Bỗng nhiên Huỳnh Y thiếu nữ vung cây Bạch Huyền Cầm phản chiếu ánh mặt trời choá loà, rồi từ từ đánh một bản đàn kỳ diệu. Hai bên đều cất nhạc và cung trở lên một điệu nhạc hoà nhịp du dương kèm theo tiếng tiêu thiếu réo rắt.

Thông Linh đạo trưởng vung kiếm xông tới nhưng năm thiếu nữ kia vẫn đàn sáo du dương, thần sắc bình tĩnh như không có việc gì xảy ra.

Thông Linh là một Chưởng Môn nhân không lẽ vô cớ cầm kiếm hạ sát mấy thiếu nữ đang đàn sáo này được, nên đành phải dừng bước lại giờ trường kiếm trong tay nạt lớn:

- Mau tránh ra !

Huỳnh Y thiếu nữ ngẩng đầu lên cười một tiếng rồi từ từ xoay mình lui lại.

Hồng, Lam, Bạch, Hắc cũng chậm chậm theo sau, hình như không kể gì đến Thông Linh đằng sau vậy.

Thông Linh đạo trưởng tuy rất căm giận, nhưng là tư cách một Chưởng Môn nhân, làm sao có thể đánh sau lưng người ta được ? Huống chi đối phương là những thiếu nữ, thì ông ta chỉ có thể chậm bước theo sau năm thiếu nữ ấy.

Huyền Thanh đạo trưởng và Ngọc Chánh Tử thấy Thông Linh bây giờ chưa chịu ra tay, tuy rất nóng lòng nhưng không dám qua mặt Chưởng Môn nên đành xách kiếm theo sau lưng Thông Linh đạo trưởng.

Sau khi vượt qua khỏi một góc núi, cảnh vật bỗng biến đổi. Chỉ thấy một khoảng đất rộng chừng hai mẫu trồng đủ thứ hoa muôn màu rực rỡ. Năm người thiếu nữ lần bước vào vườn hoa. Thông Linh đạo trưởng cũng cầm kiếm bước theo.

Bỗng nghe Huyền Thanh đạo trưởng kêu lớn:

- Chưởng Môn sư đệ ! Khoan đã...

Thông Linh đạo trưởng quay lại cười rằng:

- Nhân dịp mùa thu trăm hoa đua nở, màu sắc tươi đẹp như thế kia. Đệ thiết tưởng gặp vườn hoa này mà không thưởng thức, thì cả đời mình chắc gì tìm ra một vườn hoa trăm sắc như thế được.

Lúc bấy giờ Thiên Hồng đại sư cùng các cao thủ cũng đã đến trậ hoa xem xét, quả thấy màu sắc đẹp tươi liền gật đầu nói:

- Có lẽ vườn hoa này do nhân công tạo thành là phải.

Ông quay lại nhìn Tĩnh Huyền đạo trưởng nói:

- Đạo huynh tinh thông Ngũ Hành. Xin mời cùng Côn Luân Tam Tử thảo luận cách phá trận này.

Tĩnh Huyền đạo trưởng nhìn các cây hoa một lúc rồi nói với Huyền Thanh đạo trưởng:

- Từ lâu nghe danh đạo huynh ẩn cư Tam Thanh Quan, thông suốt Ngũ Hành chắc có lẽ đạo huynh đã biết cách phá rồi.

Huyền Thanh đáp:

- Trong trận này, bản đạo nhận thấy các cây hoa đều trồng giao nhau chắc có lẽ là phản Ngũ Hành rồi.

Tĩnh Huyền đạo trưởng đáp:

- Đúng lắm, đạo huynh luận như vậy bản đạo rất phục. Nhưng không biết cái hay của trận hoa này ở chỗ nào ? Vậy mời đạo huynh với bản đạo đồng vào trong trận xem thử thế nào.

Huyền Thanh lưỡng lự một lát cười:

- Vậy mời đạo huynh dẫn đường.

Tĩnh Huyền đạo trưởng cười lớn đáp:

- Được ! Hay lắm, chúng ta vào đi...

Dứt lời Tĩnh Huyền đạo trưởng nhắm đám hoa màu lam bước vào.

Huyền Thanh nhắm đám hoa màu hồng thẳng tới.

Mã Quân Vũ vội kêu lớn:

- Sư phụ ! Không thể vào trận hoa này một cách giản dị như thế được

Thông Linh quay lại mắng rằng:

- Kêu cái gì ?

Ông còn muốn mắng gì nữa nhưng thấy hắt tiếp Tô Bằng Hải hai chiêu Cán Nguyên Chỉ mà không hề gì cả nên không nói nữa.

Mã Quân Vũ không dám kêu nữa, nhưng trong lòng lo ngại bèn kéo Lý Thanh Loan và Hoàng Chí Anh kề tai nói nhỏ, vừa nói vừa lấy tay vẽ lia lịa. Huyền Thanh và Tĩnh Huyền không chú ý đến Mã Quân Vũ. Chỉ có Thiên Hồng đại sư quay lại nhìn Mã Quân Vũ như có ý dò xét.

Mã Quân Vũ như hứng thú trong câu chuyện mình liền kéo hai người ngồi xuống, lấy tay vẽ trên đất, miệng nói lung tung. Hoàng Chí Anh và Lý Thanh Loan hình như cũng thích nghe, hai người gật đầu lia lịa.

Lúc này Tĩnh Huyền đạo trưởng và Huyền Thanh đạo trưởng đã đi sâu vào trận hoa. Chỉ nghe tiếng âm nhạc rập rình vang vang trong trận.

Tâm thần của Tĩnh Huyền bị tiếng nhạc kia làm rối loạn khiến phát nóng lên, vung kiếm chém lên cây hoa đứng bên mình.

Chỉ nghe một tiếng “keng”, trường kiếm bị dội lại. Có lẽ là cây hoa làm bằng sắt chẳng ? Bên ngoài được sơn thành màu sắc tươi đẹp quá.

Bỗng nhiên hoa lá đều biến sắc và năm màu sắc kia biến đi nhường chỗ cho mười màu sắc khác nổi lên thật lạ thường.

Trận hoa có màu sắc biến hoá này làm cho ai nấy đều ngạc nhiên. Tĩnh Huyền đạo trưởng và Huyền Thanh đạo trưởng nhận thấy mình đã tinh thông trận này nhưng giờ đây cũng đành tịt mù không hiểu gì cả.

Bỗng nhiên trong đám hoa kia mọc lên cửa nhà lung tung không biết phải đi về hướng nào cho đúng.

Các cao thủ anh hùng đứng ngoài thấy Tĩnh Huyền đạo trưởng và Huyền Thanh đạo trưởng lúc mới vào rất oai nghi xem như trò chơi, bây giờ bị màu sắc ảnh hưởng làm cho đứng im đó bất động. Ai nấy đều lo lắng cho hai vị này.

Tiếng nhạc mỗi lúc một vang lên, Tĩnh Huyền và Huyền Thanh theo tiếng nhạc đó mà chạy vòng tròn. Tiếng nhạc càng trỗi cao thì hai vị càng chạy nhanh lên. Tiếng nhạc càng nhanh hơn nữa, hai vị đã trở thành hai cái máy do tiếng nhạc điều khiển.

Hạ Vân Phong thờ dài than rằng:

- Hai vị đạo huynh đã bị khốn trong trận rồi, có người nào tinh thông về trận này xin cùng bản đạo vào trận cứu giúp.

Thông Linh đạo trưởng, Ngọc Chánh Tử và Siêu Trần đại sư đồng rút gươm xông tới.

Thiên Hồng đại sư gọi lớn:

- Các vị hãy khoan ! Trong võ lâm chúng ta có ai không biết Tĩnh Huyền đạo trưởng và Huyền Thanh đạo trưởng đã tinh thông Ngũ Hành Kỳ Thuật. Các vị có thể tự thấy mình hơn hai vị đó không ?

Nghe nói, Hạ Vân Phong và mấy người kia đều sửng sốt.

Thông Linh nói:

- Chúng ta lại có thể đứng nhìn hai vị này đang khốn trong trận mà không cứu sao ?

Thiên Hồng đại sư liền tiến lên hai bước rút cây thiết thiên trượng đánh lên một cây hoa. Người ta chỉ thấy cành lá hơi động đây mà thôi.

Thiên Hồng đại sư quay lại nói:

- Chưởng này của bần tăng có thể nát đá tan bia, nhưng đối với cây hoa này không hề gì cả. Nếu không phải dùng sắt tạo thành thì đã gãy dưới thiết thiển trượng của bần tăng rồi. Những cây hoa này quá cứng nếu không thông Ngũ Hành Sanh Khắc biến hoá thì xông trận này không phải dễ dàng.

Tiếng nhạc trong trận dần dần nhanh gấp bội. Tốc độ của hai người lại càng nhanh hơn nữa. Dưới ánh nắng mặt trời, chỉ thấy hai người mờ mờ nhỏ giọt.

Hạ Vân Phong và Thông Linh đạo trưởng tự thấy mình không thông Ngũ Hành Sanh Khắc nên không dám tiến lên nữa.

Bỗng nhiên nghe Mã Quân Vũ hét lớn:

- Sư huynh ! Sư muội ! Nhớ xoay hướng theo phương vị nhé !

Nói dứt lời liền nhảy phóc vào trận.

Hoàng Chí Anh, Lý Thanh Loan cũng theo Mã Quân Vũ bèn gót.

Thông Linh đạo trưởng cau mày lẩm bẩm:

- Thật là “ếch ngồi đáy giếng xem trời bằng vung.”

Thông Linh muốn nạt lớn không cho vào, nhưng lại sợ các cao thủ cho mình bảo thủ, muốn bảo vệ đệ tử không cho xông trận, ông ta đành làm thỉnh đứng nhìn.

Chỉ trong chớp mắt Mã Quân Vũ đã vào trong trận. Hoàng Chí Anh, Lý Thanh Loan cũng thế.

Sau khi ba người vào trận liền chia ba ngã. Mã Quân Vũ đi giữa, Lý Thanh Loan đi phía mặt và Hoàng Chí Anh đi phía trái. Trong ba người chỉ có Mã Quân Vũ là nhanh nhất. Chỉ trong chốc lát đã thấy chàng đến chỗ dừng chân của Huyền Thanh đạo trưởng.

Các cao thủ đứng ngoài thấy sức khinh công của Mã Quân Vũ đều kính phục.

Ngọc Chánh Tử nói nhỏ với Thông Linh đạo trưởng rằng:

- Có lẽ chúng nó biết cách phá trận rồi !

Thông Linh chỉ gật đầu không nói gì cả.

--- oOo ---